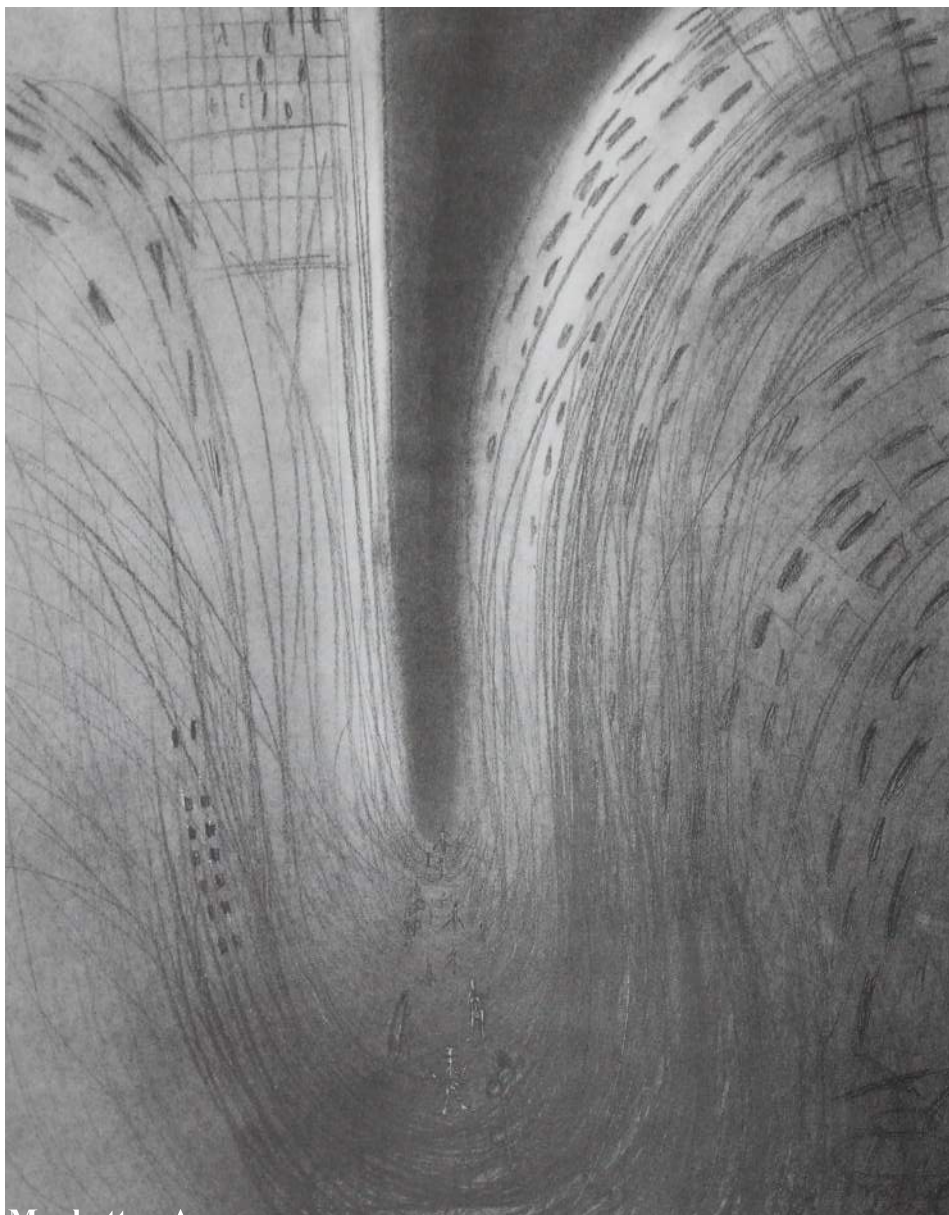

říjen 10/2014
časopis krajanské rodiny v New Yorku

ZVON
2014

Manhattan Avenue

Anděl UZDRAVENÍ

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Slyšíme-li slovo uzdravení, spojíme je ihned s uzdravením z nemoci, s vlastním zdravím. Zdravý ale není jen ten, jehož nic nebolí, nýbrž člověk “celý, celistvý, šťastný, neporušený”. Kéž ti dá anděl uzdravení naději na vydařený, celistvý život, abys mohl akceptovat vše, co je v tobě; abys mohl přitakat ke všemu, čím jsi; abys mohl říct: Je to dobře tak, jak to je.

Abys to ale mohl prohlásit, musejí se nejdříve zahojit tvé rány. Každý z nás je s sebou vláčí. Zraňovali nás možná naši rodiče, i když to s námi mysleli jakkoli dobře. Bolí nás, nejsme-li bráni vážně ve své jedinečnosti, jsme-li ve svých potřebách a citech nějak překročeni, nenaplnily-li se naše základní potřeby - potřeba hřejivého bezpečí a lásky, potřeba spolehlivosti. Zraňovali nás učitelé, pokud nás zesměšňovali před celou třídou; kněží, kteří nám nainfikovali strach z pekla. Zranili nás přátelé, jestliže nás nechápali a zraňovali nás na nejcitlivějších místech nebo se dotýkali našich ran. Anděl uzdravení ti chce říct: tvé rány se mohou zahojit a také se zahojí. Neznamena to, že už je nebudeš cítit, ale přestanou hnisat, zajizví se. Pak už budou patřit k tobě a přitom ti nebudou bránit v životě. Nebudou z tebe vysávat všechnu tvou energii, budou ti dokonce zdrojem života. Tvé rány promění anděl uzdravení v drahocenný poklad, v drahocenné perly - podle sv. Hildegardy z Bingen. Neboť tam, kde jsi byl zraněn, budeš otevřený pro své okolí, tam budeš citlivě reagovat, až ti budou druzí vyprávět o svých ranách. Tam začneš i ty sám ožívat, protože se dostaneš do styku se svým pravým, hlubinným Já. Přeji ti, aby ti dal anděl uzdravení naději, že se tvé rány zahojí, že nejsi definován součtem svých poranění, nýbrž že jsi s to žít zcela v přítomnosti, protože rány ti už v životě nebrání, naopak tě k němu spíše posilují. Kéž anděl promění tvé rány ve zdroje života, v prameny požehnání pro tebe i pro druhé.

At' anděl uzdravení tvé rány zahojí, aby ses sám stal andělem pro druhé. Pak se budou druzí cítit v tvé blízkosti dobře. Poznají, že ti mohou své rány ukázat, že jim porozumíš a nebudeš jejich poranění posuzovat, nýbrž že je prostě přijmeš. Pocítí, že z tebe vychází jakási hojivá síla, že do nich pouze nepromítáš své rány. Mohou ti vyprávět o svých, a přitom nebudou muset mít strach, že je “oštempluješ” jako lidi nemocné a ufnukané. Nevíš, proč k tobě lidé chodí tak rádi a proč ti tak otevřeně o sobě vyprávějí? Zřejmě tvé rány proměnil anděl uzdravení a rád by tvým prostřednictvím sdělil i dalším lidem, že jsou dobří takoví, jací jsou, že se i jejich rány mohou zahojit.

PÁTÁ AVENUE - vedle dalších známých míst na Manhattanu přitahuje miliony turistů k návštěvě. Na této široké ulici, která je na severu lemovaná „Central Parkem“, najdete vedle luxusních obchodů také známé mrakodrapy, hezké parky a několik chrámů. Vůbec si nemyslím, že New York je betonové město. Je zde spousta zajímavých míst, spousta zeleně. Pro nás katolíky je krásným místem pro návštěvu katedrála sv. Patrika. Roku 1813 toto místo, kde stojí nynější katedrála, koupila diecéze od jezuitů. Provinciál jezuitů prý tehdy při prodeji pozemků dalším zájemcům prohlásil, že stejně na takové pustině daleko od tehdejšího města nic nebude. A je. Naproti nynější katedrály vyrostl komplex budov - „Rockefeller Center“. Jeden z největších soukromých projektů moderní doby se 14 budovami. Z vrcholu „Top of the Rock“ je fantastický výhled na celé město. Půjďte-li na jih, uvidíte další vysokou věž „Empire State Building“, po mnohá léta nejvyšší budova na světě. Na páté avenue stojí také jeden z prvních mrakodrapů v New Yorku „Flatiron Building“ - po česku žehlička. Byl dokončený v roce 1902.

Ale vraťme se nazpět do katedrály sv. Patrika. Je duchovním centrem na Manhattanu. Sv. Patrik, patron Irska a patron arcidiecéze, má na svědomí také průvody, které se konají na jeho svátek 17. března. „St. Patrick Parade“ je jedním z největších a nejstarších průvodů (už od roku 1762), které pochodují na páté avenue. Nevím, jestli sv. Patrik ví, že oslava jeho svátku je spojená také se spoustou problémů. Teď nemám na mysli alkohol, který některé, nejen irské hlavy, rozehrěje natolik, že si nepamatují, co dělají, ale spíše nároky, kdo může a nemůže jít v průvodu. V poslední době proběhla debata na toto téma. Také Timothy kardinál [Dolan](#) musel jako „Grand marshal“ průvodu vysvětlovat své stanovisko.

Tak jsem se zeptal Siobhan, manželky našeho jáhna, která má předky z Irska a je velmi zbožná, co si o tom myslí ona. Odpověděla mně, že průvod je oslava sv. Patrika - všeho, co patří k Irsku. Je to především záležitost irských přestěhovalců a jejich potomků. Dnes je to bohužel všechno zpolitizované a mluví do toho všichni, kdo mají zájem se zviditelnit. Co naplat, takový je náš svět. Sv. Patriku, který jsi přinesl křesťanství do Irska, oroduj za nás.

Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON.

Fr. Antonín

Homília pri príležitosti jubilejného roka Sedembolestnej Panny Márie

Washington, D.C.
14. Septembra

Rev. Martin Kertys

Bratia a sestry, duchovní i svetskí predstavitelia všetkých hodností a úradov.

Slávime sviatok Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska. Slávime tento sviatok napriek tomu, že nám možno bude niekto vyčítať, že sme si ako katolíci neoprávnene uzurpovali právo vyjadrovať sa v mene celého národa a zasväcovať krajinu akejosi osobe, ktorá so Slovenskom nemá zdanlivo nič spoločné. Keby ešte tak Cyril a Metod, povedia niektorí. Keby ešte tak nejaká roduverná Slovenka, ale prečo uctievať ako našu patrónku túto dcéru Izraela!?

Nuž, vskutku, voľba patróna chrámu, obce, mesta, či dokonca celej krajiny je naozaj veľmi špecifickým procesom, ktorý ovplyvňujú mnohé faktory: duchovné, historické i psychologické.

Tak vidíme, že pre Írov je sv. Patrik nedotknuteľným nielen v Írsku, ale kdekoľvek sa na svete nachádzajú, v susedných Čechách rešpektujú a aj pri najslávnejších štátnych aktoch vzývajú postavy zemských patrónov na čele s kniežat'om sv. Václavom, a Maďari, bez ohľadu na konfesiónalnu príslušnosť, si svorne ctia sv. Štefana-kráľa. Poliáci si uctievať ako národnú patrónku Pannu Máriu, ktorá je pre nich, aj keď majú republiku, „*Kráľovná Poľska*“.

A čo my? Na Slovensku si tiež od stáročí uctievať ako patrónku Pannu Máriu, avšak nie s titulom „*Kráľovná*“, ale pod názvom „*Sedembolestná*“. Prečo? Možno je to preto, že sme nikdy nemali na svojom čele takého vlastného kráľa, kráľovnú, či knieža, či iného predstaviteľa, ktorého by sme svorne mohli považovať za autoritu, za oporu, za vzor a do ktorého by sme boli mohli vkladať nádej. Možno je za tým skúsenosť, prostých ľudí na Slovensku, ktorí veľmi často a z rôznych strán dostávali mnoho úderov, trpeli bez možnosti brániť sa a neraz zažívali stav bolestnej opustenosti – a preto pri hľadaní svojho patróna si vybrali obraz Bolestnej Matky, stojacej pod krížom, či držiacej v náručí umučeného syna – tzv. Doloroza – Bolestná. V tomto obraze sa ako v zrkadle videli generácie našich predkov.

Náš národ zažil toho utrpenia hodne. Spomeňme len prvé štátne útvary, ich rozvrat a boje v 9. a 10. storočí, tatársky vpád roku 1241, keď naši predkovia utekali s rodinami do lesov a brali si so sebou obrázky alebo sošky Bolestnej Matky; Mariánska úcta sa asi najviac prehĺbila u našich predkov za čias tatárskeho pustošenia. Tatári napadli naše územie v roku 1241. Pri rieke Slanej porazili Uhorské vojsko. Keď sa naši predkovia dozvedeli o porážke a o tom, že Tatári bojujú na koňoch s obrovským vojskom, pochopili, že ak sa chcú zachrániť, musia sa utiahnuť do hlbokých lesov. Tam útočníci na

koňoch len ťažko preniknú. Všetko zanechali a zobrali si len to najpotrebnejšie. Tradícia hovorí, že nebolo rodiny, ktorá by nebola so sebou zobrala nejaku podobizeň, či už obrázok alebo sošku Panny Márie. Keď Tatári pustošili naše kraje, v horách zaznievali mariánske piesne. Slovenské hory sa premenili na mariánske chrámy. Keď plienitelia opustili ich územie, naši predkovia sa za spevu mariánskych piesní vrátili do spustošených domov...

Panna Mária je nám vzorom, ako sa správať v bolesti a trápeniach. „S bolesťou sa nezaobchádza ľahko. Pochopiť bolesť ako Božie poslanstvo a tak ju prijať a spracovať, nielen sa jej pasívne podrobiť, je ťažkou úlohou. Bolesť je totiž dvojznačná: môže nás úplne rozvrátiť (zlomiť) a zbaviť všetkej ľudskej dôstojnosti a obráť o jej prirodzenú a nadprirodzenú cenu, alebo nás môže vnútorne očistiť, pretaviť a posvätiť. Záleží na tom, ako ju prijímeme.

Môže byť základom dokonalosti - svätosti, alebo prechodom k sebeckosti a sebaláske. Bolesť patrí k ceste k Bohu. Nie je chorobou (tela, ako si to mnohí myslíme), ale zdravím duše. Nie je zastavením sa na ceste, ale pokrokom, progresom. Ale len vtedy, keď ju prijímame ako Božie poslanstvo, s pokojom, pokorou a dôverou, keď budeme aktívne spolupracovať s Božou milosťou.

Trpiaci človek, kresťan sa práve v trápení zamýšľa. Usiluje sa usmievať, aj keď ho niečo bolí. Dbá o to, aby z jeho slov a gest nebolo cítiť jeho utrpenie (bolesť). Je láskavý a pozorný voči druhým. Svoj kríž si ponecháva pre seba. Nevymáha si súcit a sympatiu. Čím viac útechy od ľudí, tým menej od Boha. Posväcujúca sila bolesti pochádza od Boha, nie od ľudí.

Lekcia, ktorú nám dáva Panna Mária, naša matka i učiteľka – Mater et magistra pri bolestiach, nie je ľahká. Panna Mária s mŕtvym telom svojho Syna v náručí - Dolorosa akoby prosila: Keď som stratila svojho prvorodeného Syna, zachráň, nebeský Otče tých druhorodených, ktorých mi On zveril na kríži.

Počas svojej druhej apoštolskej cesty na Slovensku pápež Ján Pavol II. v roku 1995 navštívil aj národnú svätyniu v Šaštíne, kde korunoval zázračnú sochu Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska. V homílii nám adresoval tieto slová: „Chcem v tejto svätyni poprosiť (Aj my chceme teraz v tejto svätyni-národnej bazilike poprosiť) Pannu Máriu, aby aj naďalej poskytovala materskú pomoc pri premene srdca. Prosím ju, aby bdela nad celým duchovným životom Slovenska. Zvlášť jej odporúčam mladú generáciu, všetkých trpiacich a všetkých, čo hľadajú pravdu“.

My, ktorí sme živí, živí duchovne i telesne (hoci chorí, či trpiaci), poďakujme sa dnes ale aj každý deň nášho života našej nebeskej Matke za dar života, vážme si ho, tešme sa zo života, ktorý je Božím darom - vďaka ti, Sedembolestná! Amen. (redakčne zkráceno)

Celé kázanie si môžete prečítať na www.zvon.info/casopis/sedembolestna.pdf

Kdo byl Father Emil Joseph Kapaun? Bude kapitán Kapaun člen českého nebe?

Václav J. Solfronk

[Emil J. Kapaun](#), kněz a vojenský kaplan americké armády, kterého se Vatikán hodlá prohlásit za svatého za jeho příkladné chování a oddanost zvláště za doby, když byl v zajetí v Severní Koreji, kde byl držen od července r. 1950 až do jeho předčasné smrti v květnu 1951.

Právě před rokem, 9. května 2013, jsem se zúčastnil polní mše svaté, kterou sloužil Father Paul Lee, farář v osadě Shrine of St. Jude v Rockville, Maryland. Pan farář a jeho rodina uprchla z komunistické Severní Koreje. Jako oltář pro tuto mši sloužila kapota vojenského džípu, tak jak to dělával Fr. Emil Kapaun, když sloužil polní mše svaté pro vojíny Spojených Národů v Koreji před 60. lety. Fr. Lee nám v kázání připomněl, že obléknul roucho z té doby a ani mu nechyběly vojenské boty (combat boots). Tím se nám snažil přiblížit události doby a zároveň oslatvit Fr. Emila Kapauna.

Fr. Kapaunu byl posmrtně odevzdán “Distinguished Service Cross“ 18. srpna 1951 za jeho hrdinné činy, když komunistické oddíly napadly pozice vojsk SN v Unsan, Severní Koreji. V roce 1993 církev udělila Fr. Kapaunovi titul “Servant of God“ (služebník Boží). Proces kanonizace Fr. Emila Josefa Kapauna byl zahájen 29. června 2008. Prezident Obama posmrtně odevzdal Otcí Kapaunovi odznak “Medal of Honor“ 11. dubna 2013.

Emil Joseph Kapaun se narodil na zelený čtvrtek 20. dubna 1916. Jeho rodiče byli čeští přistěhovalci Enos a Elizabeth Kapaun. Rodina

Kapaunova žila na farmě vzdálené asi tři míle jihovýchodně od městečka Pilsen, ve státu Kansas. Od útlého mládí Emil Kapaun věděl, že chce být katolickým knězem. Našinci v okolí vzpomínají na česká kázání, která ve svých chlapeckých letech Emil často přednášel. Fr. Kapaun ukončil své středoškolské vzdělání na Pilsen High School v květnu 1930 a ihned vstoupil do semináře, kde se připravoval na své kněžství. Dne 9. června 1940 Fr. Kapaun byl vysvěcen na kněze pro diecézi Wichita, Kansas, v kapli sv. Jana na nynější

Newman University ve Wichita. Svoji primici Fr. Kapaun sloužil v kostele sv. Jana Nepomuckého v jeho rodišti v Plzni, Kansas.

Otec Emil zahájil svou duchovní životní dráhu za druhé světové války. Ihned po vysvěcení Fr. Kapaun začal působit jako výpomocný kaplan na letecké základně Harrington (KS) Air Base. Později byl povolán do aktivní služby a působil v Indii a Barmě od roku 1944 do r. 1946. V létech 1946 až 1948 studoval na Katolické Universitě ve Washingtonu DC, kde získal "Masters Degree in Education". V roce 1948 Father Kapaun znovu vstoupil do aktivní vojenské služby a v příštím roce byl poslán do Japonska. Fr. Kapaun byl v první skupině vojsk Spojených Národů, kteří byli posláni, aby pomohli bránit republiku Jižní Koreje, která byla napadená armády Severní (komunistické) Koreje a Číny.

Na podzim v roce 1950 Fr. Kapaun padl do zajetí. Hrdině si počínal na frontě, kde sloužil všem jeho kolegům/vojákům bez rozdílu vyznání a za všech okolností. Fr. Emil působil jako farář pro všechny, mezi jeho ovečkami byli protestanté, židi i nevěřící a s nimi se společně modlil svatý růženec. Přišel na pomoc tam, kde byl nejvíce potřebný, mnohdy byl v nebezpečí a často riskoval vlastní život. V zajateckém táboře se staral o všechny jak po stránce fyzické, tak i duševní. Mnohdy neuposlechl přímých rozkazů svých dozorců. Vždy se snažil podpořit své spoluvězně jídlem a modlitbou a i jinými způsoby se snažil snížit utrpení a uspokojit nedostatky spoluzajatců. Fr. Kapaun byl oblíben všemi, i nevěřícími, kteří jej nazývali "Padre". Byl to muž hluboké víry a naděje, vlastnosti, o které se štědrě dělil se svými kolegy.

Na oslavách v Bílém Domě v dubnu 2013 byl též přítomen pan Herb Miller, který vděčí za svůj život dp. Kapaunovi. Při pochodu do zajateckého tábora Herb Miller nebyl schopný udržet krok s kolonou a čínský voják se jej chystal zastřelit. Ale dp. Kapaun zakročil a vzal si Herba na starost a pomáhal mu a část cesty jej i nesl až do zajateckého tábora.

I když byl nemocný a vysílený, v neděli 25. března 1951 Fr. Kapaun vedl ranní Velikonoční bohoslužby (Easter sunrise services). O Velikonocích Padre velmi trpěl, měl omrzlé nohy, byl podvyživený a měl průjem. Potom se dostavily potíže s cirkulací krve v nohách. Lékař v zajateckém táboře doporučoval amputovat nohy, ale vedení tábora to neschválilo. Jeho strážci využili zdravotní situaci, aby odstranili Fr. Kapauna a přeřadili jej do táborové nemocnice, což defakto byl "dům smrti" (death house), jak nemocnici nazývali zajatci. Fr. Emil J. Kapaun zemřel 23. května 1951 v Pyoktongu a byl pochován v společném hrobě někde na břehu řeky Youlu..

Msgr. Sean Ogle - Pastor of Our Lady of Mount Carmel, visited “Czechoslovakia”

As many of you know, in July I went on one of the most interesting vacations I have ever had. I served for a week as the chaplain providing Mass, exposition, confession and other guidance for a group of university students who repaired a homeless shelter, a Greek Catholic chapel and other outdoor works in eastern Slovakia. The other two weeks I did some touring in Czech Republic and Slovakia with a Czech family from our parish. In Slovakia I visited: Kezmarok for a Renaissance Fair (where we saw a display by a sculptor named Cyril Kocurek), took the train to Poprad, visited the Marian Shrine in Litmanova, and stayed in the Redemptorist monastery in Podolinec. Later I visited Bratislava where we saw St Martin’s Cathedral and the castle, and had a nice goose dinner in Grob. In Moravia we stayed in Uhersky Brod, and saw a Janacek concert in Luhacovice, as well as its many mineral water spas. Our agenda was organized around seeing the many UNESCO World Heritage sites (and the churches) in Czech Republic, of which there are many more than in the U.S. We visited: Olomouc, Macocha, Krtiny, Brno (where I got a fine for jay-walking!), Austerlitz, Velehrad, Stare Mesto, the archaeological village of Modra, Blatnice, the beautiful Shrine of Our Lady of Hostyn, Kromeriz, Trebic, Telc, Svata Hora, Prachatice, the magnificent Cesky Krumlov, Kutna Hora, Kajov and Ceske Budejovice. Of course most impressive of all was “Zlata Praha” itself—certainly among the most beautiful places I have ever visited. I was impressed by the physical beauty of the countryside, the beautiful architecture everywhere, and the hospitality of the Czech and Slovak people. This was a great trip and gave me a much better appreciation of the many achievements of the Czech and Slovak peoples.

The students I chaplained are part of a Catholic campus apostolate known as FOCUS, which stands for “Fellowship of Catholic University Students”. FOCUS forms clubs for Catholic students in mostly secular colleges throughout the US which sponsor Bible studies, retreats, prayer groups and service projects as well as social events. Here are their most recent statistics:

- FOCUS missionaries are serving on 99 campuses in 35 States throughout the country, including District of Columbia.
- Current Missionaries: 434
- New Missionaries in 2014: 208
- Religious Vocation decisions in 2014:95

- Religious Vocations fostered since 1998: 495
- Training: Each missionary receives over 400+ hours of world-class training in Catechesis, Evangelization, Stewardship and Leadership Development

The experience was demanding but rewarding, as the students slept in sleeping bags on the floors of dormitories, monasteries and wherever it was possible. What distinguishes a FOCUS missionary trip from other do-good projects is the daily discussions of the day's events and seeking to find the "God-moments" in them. One group leader put it this way: "We try to be aware of the sea of grace in which we are swimming." You may remember that a FOCUS missionary appealed last year for our parish's support in his mission last year, and several parishioners generously responded to that call. Having seen this group in action, I can heartily assure you that your support has served the Church very well. I urge you to visit the group's website for more information. (www.focus.org)

Události - - VE ZKRATCE

11. září - Vatikán potvrdil, že papež František promluví před Evropským parlamentem dne 25. listopadu 2014 ve Štrasburgu.

12. září - svátek sv. Jana XXIII., papeže je stanovený na 11. října, svátek sv. Jana Pavla II., papeže na 22. října.

12. září - tisíce lidí si připomnělo smrt tří italských řeholních sester, které byly zavražděny 7. září v Bujumbura, hlavním městě Burundi.

16. září - křesťanské školy v Mosulu a dalších místech Iráku byly zrušeny a přejmenovány na islámské.

17. září - papež František přijal delegaci "World Jewish Congress" při příležitosti oslavy židovského nového roku a popřál jim hebrejsky "Shana tova umetuka (šťastný a sladký Nový Rok)"

20. září - byl jmenován nový arcibiskup pro Chicago - Blasé Cupich.

21. září - Papež František v Albánii ve své dosud nejdůraznější kritice islamistických extremistů ostře odsoudil zneužívání náboženství k ospravedlňování násilí a místní náboženské vůdce vyzval k odsouzení násilných činů jménem víry. Na své první evropské cestě papež dal světu za příklad mírumilovné soužití lidí různé víry v této převážně muslimské zemi, která v době komunismu zažívala brutální útlak náboženského života.

23. září - ve Vatikánu je zatčen bývalý nuncius v Dominikánské republice Msgr. Josef Wesolowsky. Je podezřelý ze zneužívání dětí.

2. října - biskup Paul Sanchez - mše svatá 7.30pm v opraveném kostele OLMC v Astorii.

Blahopřejeme

Dodatečně blahopřeji za celou krajskou rodinu všechno nejlepší paní **Daniele Brabec** k jejím kulatým 40. narozeninám. Narozeniny měla 19. září. Milá Danko, moc díky za pomoc v kostele, především při přípravě pokrmů na naše zábavy. Bůh Ti žehnej i celé Tvé rodině.
Fr. Antonín

Daniela a Tomáš Brabcovi

OZNÁMENÍ O ÚMRTÍ

3. září 2014 zemřel ve věku 86 let velmi vzácný člověk, kterého znalo mnoho lidí především z New Yorku - pan **Josef Ruc**. Dlouhou dobu pracoval se svou manželkou v restauraci svého bratra Jaroslava na Manhattanu. Na stará kolena se odstěhoval do Stroudsburgu, PA. Po dlouhé nemoci zemřel v nemocnici ve Stroudsburgu. Pohřební mše svatá a rozloučení se konalo 15. září 2014 v kostele sv. Lukáše. Se zemřelým se rozloučila manželka Ludmila a syn Jerry s rodinou. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

11. září 2014 zemřela paní **Věra Bořkovicová**. Narodila se v Brně roku 1926. Do USA přišla r. 1952. Dlouhá léta učila na American University. Byla také předsedkyní SVU ve Washingtonu, D.C.. Za její překladatelskou činnost obdržela vyznamenání "Artis Bohemiae Amicis" od ministra kultury r. 2003. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí.

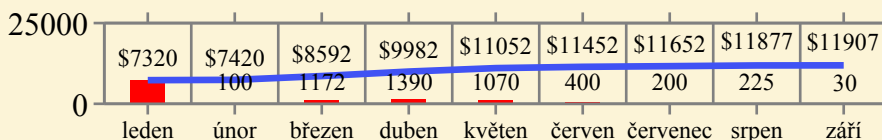
Sbírka na obraz Panny Marie v Brooklynu

celkem

za měsíc

V minulém období na obraz přispěli: Růžena Bunžová, William Jakovac

Mark Your Calendar - MARTINSKÉ HODY
9. listopadu, November 9 9. novembra

Něco pro zasmání:

Přijde žena do vězení navštívit svého muže a po návštěvě říká bachařovi:

“Prosím vás, nemohli byste mu dát nějakou lehčí práci?”

“Vy myslíte, že nalepování známek je těžká práce?”

“Nalepování známek? - Mně říkal, že kope tunel!”

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Elena Samek, Georgia Chamberlain, Ladislav Smida, Tonda a Helena Kocica, Bohdan a Jirina Kowalyk, Pat a Ed Babor, Jiří a Hedvika Krátcí.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci říjnu:

Stanislav Kotyza 1. října, Radka Petrova 6. října, Vít Fojtík 6. října, Marie Sedláčková 9. října, Tina Pasáček 10. října, Jarda Nehybka 13. října, Miroslav Lebeda 20. října, Margaret Holubář 26. října, Věra Kutilová 27. října, Marie Jelínková jr. 30. října.

úmysly mší svatých v měsíci říjen 2014

datum	úmysl	dárce
Oct-03	Za zemřelého Josefa Ruce	rodina Hnízdova
Oct-05	Za zemřelého manžela Stanislav Mergla	Irene Mergl
Oct-08	Za + rodiče Josefa a Josefu Klusáčkovy	Kowalykovi
Oct-12	Za + neter Janku Flamíkovu	rodina Krupkova
Oct-15	Za + švagra Tibora Havlíka	rodina Krupkova
Oct-17	Na poděkování Pánu Bohu za 62 let společného života s prosbou o požehnání	Jiří a Hedvika Krátkých
Oct-19	Za + rodiny Smrčkovy a Pavlicovy	Božena a Peter Smrčka
Oct-22	Za Ivanku Kowalyk Berger a celou rodinu	Kowalykovi
Oct-26	Za + rodiče Františka a Libuši Širokých	Libuše Král
Oct-27	Za zdraví pro rodinu v USA tak i v Česku	Jiří a Hedvika Krátkých

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown, Ave Astoria příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

ZA HRANICEMI SVÉ VLASTI

Paní **Elena Samek** byla jmenována za krajanskou rodinu v Astorii “Shining star”. 10. října letošního roku přijme při slavnostní večeři z rukou brooklynského biskupa Nikolase DiMarzio toto ocenění. Spolu s paní Elenou přijme vyznamenání dalších 26 lidí z apoštolátů, které patří do brooklynské diecéze. Brooklynský biskup chce tímto slavnostním aktem poděkovat vyznamenaným za práci, kterou vykonávají pro jednotlivé komunity.

Tato poslední stránka časopisu Zvon nás seznamuje s lidmi, kteří nějakým způsobem dělají čest zemi, ze které jsme přišli. V minulém čísle to byli slavní jezuité z české provincie. V tomto čísle je to paní Elena Samek. Asi se o ní nedočtete na wikipedii, ale její pomoc a práce zde je krásným kamínkem v boží mozaice naší komunity, diecéze, církve.

Elena Samek se narodila na Slovensku v roce 1946. V padesátých a šedesátých letech tvrdého komunismu se bedlivě sledovalo, které děti chodí do náboženství. To mělo také vliv na přijetí na střední a vysoké školy. Elenina matka zemřela v květnu roku 1969. Už v červnu toho roku Elena opustila vlast a odjela do Itálie. Nějakou dobu tam strávila v utečeneckém táboře, než dostala víza do USA. Roku 1970 přijela do New Yorku. Paní Elena je zakládající členkou hnutí “Modlitby matek” v Astorii, mezinárodního hnutí matek, které se modlí za své děti. Paní Elena se zúčastňuje všech našich společenských akcí, na které připravuje pečivo. Pomáhá také chudým dětem, dary na Vánoce. Největší její zásluhou je péče o nemocné lidi z naší komunity. Po celou dobu se také snaží nově přichozím pomoci při hledání práce a uplatnění.

Její manžel Jan zemřel v roce 2003 po 25 letech manželství. Paní Elena Samek patří do naší krajanské rodiny, velmi si ji vážíme a přejeme ji Boží požehnání do dalších let. Díky moc, paní Eleno, za pomoc a přátelství v naší krajanské rodině a blahopřejeme k udělení vyznamenání.

